

SF længere. Et unionstilhængerparti er ikke til at diskutere med i denne sag.

(Kort bemærkning).

Holger K. Nielsen (SF):

Et svar til hr. Erhard Jakobsen, der stillede, synes jeg, nogle meget relevante spørgsmål om valutaspækulation, om vi ikke også er interesseret i at forhindre det. Jo, bestemt, men jeg synes bare, vi skal være opmærksom på, at det, at man får en fælles mønt, jo ikke forhindrer spekulation mellem de forskellige valutaer i forhold til dollar, schweizerfranc, yen osv. Så man får ikke fjernet den dér globale spekulation.

For det andet er jeg enig i, at man skal have en form for civiliseret samarbejde, for at sige det på den måde. Det med, at man devaluerer i forhold til hinanden, er ikke hensigtsmæssigt, og derfor vil vi godt kunne støtte et system, som man har med det gamle EMS-samarbejde, hvor der er muligheder for at nedskrive og opskrive, men inden for civiliserede rammer, for at sige det på den måde. Det har egentlig været en meget god måde, tror jeg. Jeg tror, det er dødsensfarligt at lave en fælles mønt med så forskellige økonomiske udviklingsniveauer, som der er på det europæiske område.

Så til fru Lene Espersen, der spørger, om vi ikke vil åbne imod Østeuropa. Jo, jeg kan sende vores EU-program til fru Lene Espersen, så kan hun se, at det handler om, hvordan vi får åbnet i forhold til Østeuropa, hvordan der her er tale om en ny sikkerhedspolitik.

Så siger fru Lene Espersen, at de fire forbehold ikke skal gælde til evig tid. Nej, altså evigheder taler vi ikke om her, det overlader vi til præsterne at tale om. De taler om evigheder, det gør vi ikke her. Men der er tale om, at man havde en folkeafstemning den 18. maj 1993, hvor det var en klar forudsætning, at de fire undtagelser skulle være udtryk for en ny og langsigtet dansk EU-politik. Og jeg har ikke hørt nogle argumenter, der kan begrunde, at de skal ophæves. For os var der ikke tale om en taktisk fidus den 18. maj. Vi stemte nej den 2. juni, gik ind i det nationale kompromis efterfølgende, og vor pris var naturligvis, at vi skulle have undtagelser på de områder, der fører frem til en forbundsstat. Det er de her fire områder. Vi er stadig væk imod en forbundsstat, og derfor vil vi med næb og kløer kæmpe for, at undtagelserne fastholdes.

Men det er ikke udtryk for, at de ikke må nævnes. Jeg mener bestemt, at det skal nævnes,

at vi ikke skal ud af det. Det er det, vi godt vil have med i udspillet.

(Kort bemærkning).

Steen Gade (SF):

Jeg kunne ikke nære mig, da jeg hørte hr. Frank Dahlgaard. Det er jo så smukt at høre den slags glade, blåøjede liberalister, som tror – og det lyder, som om de tror på det – at vores økonomiske system bare kan køre derudad, og så giver det ingen miljøproblemer. Det værste ved den blåøjede liberalisme, som jeg egentlig ikke troede fandtes i Det Konservative Folkeparti, men som jeg da selvfølgelig kan se findes i Venstre, er rent faktisk, at det er så farligt for miljøet. Jeg kan give hr. Frank Dahlgaard to eller tre råd, men lad os begynde i den ene ende.

Det første er: Læs hr. Per Stig Møllers bog, læs den grundigt, og kom så her på talerstolen og forklar, at hr. Per Stig Møller har uret. For det må jo være det, som hr. Frank Dahlgaard dybest set mener.

Det andet er: Jeg vil gerne have hr. Frank Dahlgaard til at forklare, hvordan det kommer til at se ud i hele verden, når alle i hele verden har ligeså høj CO₂-udslip pr. indbygger, som vi har. For vi er jo en af de store skurke, når det gælder CO₂-udslip. Vi har pr. indbygger et af de højeste CO₂-udslip i denne verden. Og hvis alle i denne verden får så stort et CO₂-udslip, så stiger havene så voldsomt, at drivhuseffekten virkelig brager igennem. Så det handler dybest set om, at vi har en særlig forpligtelse. Jeg ved godt, at mange tror, at med vore miljøproblemer er det sådan, at dem er vi på vej til at løse her i landet.

Lad mig nævne nogle hovedområder, som vi ikke er i gang med at løse: Ud over CO₂ er det landbrugsområdet, det er trafikområdet, og så er det de grundlæggende problemer med de miljøfremmede stoffer, vi har omkring os. Det har vi ikke styr på, og derfor er det utrolig farligt, at den eneste fra Det Konservative Folkeparti, der går op i miljø i den her debat, siger, at alt er ligegyldigt, og vi kan bare køre derudad.

Første næstformand (Ivar Hansen):

Hr. Keld Albrechtsen en kort bemærkning og derefter hr. Frank Dahlgaard, og så regner jeg med, at det er slut med de korte bemærkninger i denne omgang.